

[Thomsen.]

brugsmuligheder, det skulde have Krise og Arbejdsløshed til Følge.

Denne Uligevægt, som der omgaaende burde være sat ind overfor, er siden oprettholdt, aabenbart fordi man ikke har forstaaet, at Ligevægt kun kan genoprettes ved forøget Købekraft, ved Forøgelse af det personlige Forbrug samt kortere Arbejdstid, først og fremmest naturligvis dér, hvor den nu er for lang, nemlig i Landbruget.

Paa dette afgørende Omraade er der en dybtgaaende principiel Uoverensstemmelse mellem i alt Fald de store Partier og Det frie Folkeparti. Ved en forfejlet Pengepolitik, haabløse Kriseforlig, tvinger man det brede Lag af Befolkningen til at spare. Vi derimod vil løse Problemet derved, at de, som virkelig vil noget, i Stedet for at spare Skillingen faar Lejlighed til at tjene Daleren. Den mangedoblede Produktionssevne kan gøre dette muligt, og det er ikke alene den behageligste Vej, men ogsaa den naturlige, fordi det vil være i Harmoni med Udviklingen, vil være i Harmoni med Livets gode Kræfter.

I dette som i andre Forhold er det taabeligt, er det selvopgivende at vente paa, at der skal ske noget internationalt, kort sagt, at andre skal gøre det for os. Her maa hvert enkelt Land gøre sin Indsats, og mange er jo for øvrigt godt i Gang. Danmark har paa adskillige Omraader ført an, vundet Anerkendelse Verden over, det kan blive Tilfældet en Gang til, blot vi vil. Men Villighed og Forstaaelse er der ikke meget, der tyder paa, og derfor vil vort Parti oplyse Befolkningen om, at den aldeles ikke behøver at finde sig i de Fattigmandskaar, som det nuværende Styre, der hører en svunden Tid til, byder os.

Teknisk set staar vi med den mangedoblede Produktionskraft over for uanede Muligheder; der kan blive mere end nok til alle, og hvem har noget imod at faa Del i de moderne Forbrugsgoder? Der kan skaffes uendelige Mængder, hvis de arbejdsløse faar Arbejde, hvilket burde være en Mennekeret. Faa Mænd kan ved Hjælp af en Maskine udføre det, der tidligere skulde Tusinder af Mænd til. Ja, saadan er det glædeligvis, naar det drejer sig om Stof og om Kræfter. Men hvordan staar det til med Sind og med Vilje?

Her ligger en stor Opgave for Fremtiden. Forbrug maa blive Fremtidens Løsning, og vort Parti vil derfor lære Befolkningen at tænke i Forbrug, i Varer, i Arbejde og mindre i Penge. Vort Formaal er at

samle, hvor de gamle Partier, navnlig de gamle Partipolitikere, har levet højt paa at splitte. Vi vil, som sagt, at der gives Arbejde i Stedet for Understøttelse, og vi vil sætte ind paa Røgt og Pleje af Fællesinteresserne mod den Særinteressernes Politik, der hidtil er ført.

Schmidt: Det erkendes fra alle Sider, at Krisen er over os endnu, om end Situationen tegner sig lidt lysere for Øjeblikket. Ingen vover at paastaa, at det vil blive ved paa denne Linie, heller ikke Statsministeren, heller ikke det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der dog bekender sig principielt til at være Optimist. Da Venstres Ordførere, det ærede Medlem Hr. Brorsen, konstaterede, at Kontingenteringen af vor Flæskeeksport til England hidtil har vist sig at være en Fordel for vor økonomiske Stilling, saa maa understreges „hidtil“. Hvad vil ske, naar Kontingentet formindskes mere og mere, som der dog er Udsigt til?

Selv om man maa anerkende, at den økonomiske Situation for Øjeblikket tegner sig lidt lysere, maa Konsekvensen være den, at man gør alt for at skabe Tryghed for, at man kan arbejde for økonomisk Fremgang uden stadig at maatte frygte for at trues i sin Eksistensmulighed. Det gælder især Landets bærende Erhverv, Landbruget, der paa ingen Maade har naaet at være rentabelt, end sige at hvile paa et betryggende Grundlag. Skal det naas, er en dybtgaaende Gældssanering og Rentesenkning absolut nødvendig.

Det maa anerkendes, at Regeringen har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal, men det er ikke tilstrækkeligt at ville opnaa det ved en midlertidig Hjælp til at betale Rentebyrden; maaske kan det opnaas ved en planmæssig Sænkning af Gælden, der dog vistnok maa strække sig over en lang Tid. Man maa gaa ud fra, at det er nødvendigt for hele Folkets Vel at skabe et Landbrug, der saa lidt som muligt er hindret ved tyngende Gæld.

Selvfølgerig kan man ikke gaa efter, hvad der er daarligt for den svageste og udygtigste, men for Øjeblikket er det saaledes, at heller ikke de dygtige paa nogen Maade er sikrede mod at maatte gaa fra Hus og Hjem. Den enkelte maa ikke blive ved at staa som den enkelte, det er Hovedsagen. Naar han bukker under som den enkelte, maa der gives Mulighed for, at Familien kan ordne Sagen. Som jeg allerede før har paapeget, er Jordens Dyrk-